

6. Dům pod skleněným poklopem

„Také? ADAM 84?“

„ADAM 84.“

Výletním areálem her, zábavy a poučení bloudili tři lidé, dva muži a jedna žena, které sem dopravily raketoplány.

„Vlastně zachraňujeme lidstvo a tomu je potřeba obětovat všechno,“ řekl dr. Michell, když se už potřetí ocitli v pravěku Země a z mlh a bažin kolem nich se vynořovali obludní umělí dinosauři. „Například já: měl jsem chřipku a teplotu třicet osm tři. To už skoro blouzníte.“

„Já zas mám tři děti,“ konstatoval ředitel Technického muzea Kars. Znechuceně zahnal laserový přelud dotírajícího pterodaktyla, plácajícího nad nimi křídly. „Mělo by to být někde vedle Eiffelky a bruselského Atomia. Dvacáté století. Muzeum Adama Bernaua. Normálně se tu jezdí ve visutých drahách, kdo by se trmácel historií pěšky, jen idiot.“

„A my.“

„Řekla bych, že je to Rudolfův psychotest.“ Zoolingvistka s dlouhýma nohama, zakrýtýma kolibřím sáří, znala akademika líp než Kars a dr. Michell. „Zkouška přizpůsobení se nezvyklé situaci.“

Snažila se jí přizpůsobit. Vyhnout se bažinám. Pas-tím na mamuty.

Jako první objevila za chatrčemi lovců z mladší do-by kamenné v dálce se rýsující siluetu Notre Dame a Kremlu. Typické věže Pražského hradu. Tádž Mahal. Za zachráněnými Benátkami s černými stíny gondol ka-nálu Grande světelnou orientační tabulí. Šipka XX. sto-letí ukázala na jih. Automaticky se tam rozběhly i rych-lopásy pohyblivých chodníků. Vzduch se rozšuměl neviditelnými hlasy:

„Konec manufaktur!“

„Věk elektřiny!“

„Počátky vzduchoplavby!!“

„Vzducholod!“

„Napravo Eiffelova věž. Prvá družice!“

„Nalevo základní devítiletá škola městečka Kamenice, do které v letech 1979...“

„Ale to se již blížíme...“

Rodný dům génia konce dvacátého století byl piet-ně chráněn skleněným poklopem. V slunci zlátl nápis:
MUZEUM ADAMA BERNAUA.

Kdosi řekl (a jeho povzdech nesly reproduktory do nekonečných prostor areálu her, odpočinku a pou-čení):

„Už se to zas zaseklo. Sjedťte dolů nákladním výta-hem. Zatracená práce.“

7. Výťah do minula

Výtah skřípal a klesal do hloubky. Stěny růžově světélkovaly. Pod poklopem zaplavila všechno dráždivá vůně zelených mentolových bonbonů, po léta rozdávaných školním výpravám v rodném domě Adama Bernaua jako vzpomínka na géniovo mládí.

„Říkali jsme jim vítr v puse,“ zjihl docela nečekaně dr. Michell. „Tenkrát mi bylo devět. Nikdy od té doby jsem neochutnal nic lepšího.“

„Bude hrát na housle a zpívat,“ rozpomněla se Emilia, které bylo devět docela nedávno. „A měl psa velkého jako lední medvěd a...“

Už nedopověděla. Dojatě vystoupila z nákladního výtahu, aby po pohyblivých schodech sjela do zřeštělého prostoru muzea, v kterém blikala, zhasínala a rozsvěcela se barevná světla. Žluté trojúhelníčky. Červené čtverce. Zelené šipky. Technik Kars, který jim uvěřil, se vydal do tmy ve směru, kam ukazovaly. Vzápětí o něco na zemi zakopl a ženský hlas z reproduktorů ve výši ho pokáral:

„Netrhat květiny! Postupujeme ve směru prohlídky!! Na nic nesahat!!! Milé děti, vítáme vás v rodném domku Adama Bernaua, génia konce druhého tisíciletí, který svým vědeckým dílem významně chr krch ááá... i na-

ši epochu, nazývanou básníky zlatý věk krch... Dům sám byl na počátku dvacátého druhého století přemístěn z městečka Kamenice v Čechách, kde byl tehdy budován první pokusný terminodrom pro přesun v prostoru a času, do našeho areálu her, odpočinku a poučení krch... Na prahu nás vítá věrný pes Adama Bernaua Fido, a uvítání jím vcházíme do údobí dětství...“

Nic nebylo v pořádku. V reproduktorech to cvakalo a chrčelo. Vycpaná psí nestvůra, o kterou technik zakopl, byla nasvětlena teprve teď, asynchronně, ale hlas neúprosně pokračoval:

„Píše se rok 1973. Jsme v malém městečku Kamenice, kterému vévodí zřícenina hradu Krucenberk, kde podle pověstí strašilo -“

Emilia vyděšeně ucouvla. I doktor Michell. Nečekaně osvětlena čněla nad nimi socha génia v nadživotní velikosti. Skoro současně se u jeho nohou objevil zpotčený muž, oblečený do podivných plandavých černých hadrů, bojující se složitou technikou reproduktorů a světél.

„Někde se to povídání vypíná, ale já nevím kde,“ řekl nešťastně. „Dvacet školních výprav denně, ty jsme samozřejmě museli odříct a areál i muzeum uzavřít pro potřeby expedice ADAM 84, do které vás vybral Centrální mozek lidstva a já...“

Byl to akademik Rudolf. Škrtil se v košili s tuhým límcem. Motýlek se mu rozvazoval.

„Takže neztrácejme čas, kterého nemáme nazbyt... Typické oblečení z doby, do které se přesouváme... Oblek, ve kterém Adam Bernau přejímal Nobelovu cenu... Oproti našim motýlím sárí a tógám poněkud nepohodlné, ale i na to si budeme muset zvyknout, zapomenout, že jsme lidé z dvacátého pátého století...“

V dále vrzaly housle. Řízeny automaty rozsvěcova-

ly se vitríny s hračkami génia. Dětský hlásek pětiletého Adama, zaznamenaný na magnetofonový pás, který se šťastnou náhodou dochoval, zpíval třaslavě *Kočka leze dírou a Adámku náš...* Do všeho štěkal pes Fido.

„Ale já mám taky děti,“ odvážil se (docela tiše) připomenout ředitel Technického muzea minulosti Leo Kars. „Dokonce tři, dvě holky a kluka! To mám zapomenout i na ně?“